

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul V

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Copyright © 2023 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

În vremea în care am trăit printre voi pe Pământ, într-o zi, în camera în care luam micul dejun împreună cu câțiva ucenici au intrat două fetițe care au deranjat mesenii. Cea mare, în vârstă de doisprezece ani, în urma căreia a intrat și cea mică, de numai cinci ani, a trântit ușa și a strigat că se predă. Se duelau în joacă cu două bețe pe care și le imaginau a fi săbii. Sora cea mare ținea bățul în mână, cea mică îl avea legat cu o sfoară subțire la gât.

Atunci doi dintre ucenici s-au repezit la ele ca să le certe. La semnul Meu ei s-au retras, iar fetițele s-au apropiat pentru a Îmi vorbi despre soarta lor. Sora cea mare Mi s-a adresat zicând:

- Dacă dorești să Te duelezi și Tu cu ea, Învățătorule bun, va trebui să Te prefaci că pierzi, altfel vei întrista foarte tare inima surorii mele. Apropie-Te și îi vei simți suferința, dar înainte află că nu vorbește prea mult, este mai înceată la minte în comparație cu alți copii de vârsta ei.

În realitate fetița, pe care o chema Anyana, era mută, iar pe deasupra nu își putea mișca membrele superioare, pe care tatăl ei i le legase de corp ca să nu atârne și astfel să se lovească în timpul jocului. Tatăl celor două era un evreu bătrân cu experiență de viață, care nu intrase în conflict cu nimeni și prin urmare toți sătenii îl știau ca om cumsecade, plăcut lui Dumnezeu. Din acest motiv ei nu înțelegeau de ce a fost blestemat să aducă pe lume o fiică chinuită în toate felurile.

Mi-am îndreptat privirea spre Anyana și am poruncit sufletului ei să își facă cunoscută povestea în fața celor prezenți. Atunci fetița de numai cinci ani s-a ridicat și a vorbit asemeni unui adult învățat, încât toată sala a încremenit ascultând-o.

Voi reproduce în parte cuvintele sufletului ei pentru a înțelege starea la care se supunea. Și sufletul a vorbit așa:

- O, Spirit luminos în cer și pe Pământ, pe care Îl recunosc mai presus de toate ființele, de ce mă chemi din tăcerea mea plăcută ca să îmi răscolești sentimentele? Eu am putut întotdeauna să vorbesc, dar am ales să nu o fac din cauza suferinței pe care

mi-ai dat-o în clipa în care am devenit om. Ultima viață de care îmi amintesc a fost o viață de pasăre exotică viu colorată. Eram atât de liber și fericit încât nu îmi doream altceva.

În lanțul evolutiv al creației, înainte de a se naște ca oameni pe Pământ, sufletele trăiesc vieți de pasăre pentru a se purifica și a se familiariza cu libertatea după care vor tânji mai târziu.

E drept că atunci când coboram la sol sau când mă odihneam într-un copac aripile mele deveneau inutile, însă în văzduh erau totul. Acum, om fiind, ca o pasăre captivă într-un trup defect, nu mi-a rămas decât să mă joc cu sora mea care mă îngrijește și să îmi privesc cu milă părinții cum mă plâng în rugăciunile pe care Ți le adresează. Eu nu îi voi putea ajuta la nimic, nici nu îmi voi putea găsi un bărbat alături de care să îmi îndeplinesc datoria de femeie și să devin la rândul meu mamă.

Aceasta este, pe scurt, durerea mea cea mai mare. Dar voia Ta și nu a mea, ca suflet necunoscător, să se împlinească, chiar de voi fi blestemat să trăiesc în acest trup o mie de vieți.

La auzirea acestor cuvinte ochii celor de față s-au umplut de lacrimi. Eu M-am așezat la capătul patului pe care stătea întinsă Anyana și am plâns. Atunci, ucenicii au crezut că plâng din pricina poveștii care M-a înduioșat sau că Mă rog Tatălui ceresc să o vindece, însă Eu plângeam datorită loialității sufletului ei și a grației pe care nu le-am găsit la nicio ființă în întreaga creație.

Am certat ucenicii pentru prostia lor și i-am pus să dezlege mâinile fetei, care acum era sănătoasă și fericită.

Primul lucru pe care l-a făcut copila a fost să Mă îmbrățișeze cu toată iubirea, apoi a început să îi mângâie pe toți și să atingă toate lucrurile. Și-a luat sora de mână și au fugit acasă pentru a da de veste părinților îndurerați despre Spiritul luminii.

Voi, cei de astăzi, amintiți-vă iubirea de aproape, plăcerea de a vă povesti unii altora experiențele și a le asimila. Regăsiți respectul reciproc, dragostea frățească. Nu reveniți cu picioarele pe pământ așa cum vă îndrumă bătrânii, căci realitatea oamenilor este falsă. Rămâneți visători și veseli în ciuda provocărilor care vă încearcă, aceasta înseamnă să fiți vii.

Spiritul Luminii

Trupul este un mecanism mort în sine, animat de sufletul care îl posedă. În aceeași măsură sufletul, a cărui existență este doar pe jumătate vie, ca substanță psiho-mentală și spirituală de grad inferior, este animat de spirit, care este ființa propriu-zisă și care răspunde în mod direct Marelui Spirit Creator. Fără voia de sine stătătoare a Marelui Spirit care sunt nicio ființă nu ar exista.

Așa cum soarele natural cunoscut de voi nu este o minge de foc care arde până la epuizarea gazelor și a substanțelor inflamabile care se regăsesc pe ea, ci este o oglindă care captează razele celui mai apropiat soare central și apoi le reflectă, tot așa spiritul luminii face cunoscută lumii lumina Marelui Spirit, de la care o primește.

Sorii centrali sunt stele impresionant de mari, care reflectă la rândul lor lumina Marelui Soare Universal din care s-au rupt toți sorii și planetele, care a fost, este și va rămâne unica sursă dătătoare de viață.

Sunt convins, copii, de faptul că nu vă veți imagina ideea că în Cosmosul îndepărtat cineva a instalat din loc în loc sfere reflectorizante, lipsite de viață și scop, ci înțelegeți că un soare este o planetă solidă a cărei atmosferă, mai ales la altitudinile superioare, este formată din diverse particule care captează lumina și o reflectă; atmosferă care învăluie corpul planetar și îl protejează, încingând până la topire orice obiect străin care se apropie sau se îndepărtează de el.

Dacă inginerii astronauți suplimentează straturile învelișului aflat în partea din față a aparatelor de zbor, care străpung atmosfera și vă ajută să părăsiți planeta, în așa măsură încât învelișul să reziste arderii, pe soare ar trebui suplimentate straturile aflate în partea din spate. Căldura radiază către exterior, iar cu cât te îndepărtezi de soare arșița se amplifică.

Lumina care ajunge la soare și căldura care se formează la contactul cu atmosfera lui este respinsă în proporție de nouăzeci

și trei la sută, motiv pentru care pe solul soarelui este mai mult întuneric, cerul având o culoare albastru-violet, uneori roșatică în locurile în care se produc erupții, jocul de lumini formând o auroră nesfârșită.

În continuare, unii vă veți întreba, în cazul în care acordați o șansă ideii care susține faptul că atmosfera solară reflectă razele luminoase ale unei stele mai mari, ce se află în partea din spate a soarelui, o jumătate de soare întunecat, stins sau rece? Dar Eu vă spun că întreaga lui atmosferă este scaldată în lumină și nu doar latura luminată de razele soarelui central. Particulele care o alcătuiesc și care circulă de la una la alta pe întreaga suprafață nu doar reflectă razele pe care le primește, ele se și încarcă prin intermediul lor.

Dacă steaua centrală care luminează soarele vostru s-ar stingea soarele cunoscut de voi ar mai lumina câteva sute de ani de la sine însuși. Dacă ai aduce pe Pământ o piatră solară de mărimea unui pumn și ai ține-o în beci, aceasta ar lumina timp de zece ani, până ar deveni doar o bucată de metal compozit.

Așadar lumina spirituală emanată de Marele Soare Universal poate fi comparată cu cea a unui laser de scenă, a cărui rază este trimisă de diodă către oglinda numărul unu, care o reflectă către oglinda cu numărul doi, care o amplifică și o trimite la rândul ei către cea de-a treia oglindă, aceasta din urmă fiind programată să se miște după ritmul muzical. În mod similar lumina Marelui Soare Universal străbate Cosmosul circulând în zig zag, de la o stea la alta, și le hrănește.

Lucrurile devin din ce în ce mai clare.

Eforturile necesare unei minți deja formate și stăruința sunt uriașe. Orice cuvânt al Meu are rolul de a vă zgudui la început, apoi el devine mângâiere pentru îndrăzneții care acceptă învățătura ciudată. În timp, căutând cât mai multe dovezi în interior, vă veți mira atunci când vă veți gândi la faptul că omenirea a crezut din generație în generație că soarele este un foc uriaș care arde ca o sobă. Cât de clare sunt lucrurile acum și cât de absurdă a fost îndoiala! Oare ce a alimentat-o și cine se face responsabil pentru somnul rațiunii? Adevăr vă spun Eu vouă, credința nu vă scapă de moartea trupului, ci vă dăruiește o slavă care se întinde dincolo de ea.

Mii de kilometri sub atmosfera solară, care se întinde pe mii de kilometri, se află un corp material care găzduiește o Împărăție, ești capabil să crezi cuvintele Mele?

Mă străduiesc să cred.

În timp ce spiritul meu are o încredere oarbă în Tine rațiunea mi se încurcă în deslușirea misterelor inexplicabile. Cu toate că am primit deja o imagine mulțumitoare a acestor noi dezvăluiri simt nevoia să întreb aceleași lucruri, căci am nevoie de explicații suplimentare.

Mai presus de orice dovadă care atestă existența lumii solare te asigur că toate câte au fost create există mai întâi de toate în interiorul tău. Altfel nu le-ai fi putut descrie, nici nu ți-ar fi trecut prin minte să te gândești la așa ceva.

Alberto, materia nu este totul. Spiritul luminii nu are nevoie de un trup material pentru a experimenta. Lumea fizică, în comparație cu măreția împărăției spirituale, aproape că nici nu există. În cazul în care consideri că pentru a explora o lume naturală îți trebuie un trup de carne, care să o audă, să o vadă și atingă și că fără trup conștiința este oarbă, ar fi bine să reluăm studiul și să începem cu prima carte a seriei „Vorbind cu Dumnezeu“.

Cu siguranță este așa cum spui și nu altfel. Te rog doar să fi îngăduitor cu prostia mea, căci am momente în care redevin om și judec conform formării limitate pe care am dobândit-o în prima parte a vieții. Acesta este motivul pentru care pentru un timp atât de scurt mi-am închipuit că o ființă fără trup nu poate auzi, vedea și atinge. Spiritul nu are nevoie de un trup carnal pentru a putea auzi, vedea și atinge, chiar trupul de carne împiedică ființa să se contopească cu mediul înconjurător. În realitate nu există ființe fără trup, ci doar trupuri cu bază diferită.

Raiul și iadul se află în interiorul fiecărui om. Acestea două sunt stări de conștiință și nu locuri specifice. Diavolul nu există așa cum și l-au imaginat oamenii, ca identitate conștientă, rea în intenția și acțiunile sale, în schimb fiecare ființă elevată, care în spatele aparențelor este doar o sugativă de poftă, un polip care își petrece existența egoistă degenerând în boala lui, este un diavol, adică are un spirit impur, diavolesc.

Diavolii sunt oamenii cu putere financiară și influență, dar nu pentru că au putere financiară și influență, ci din cauză că odată cu dobândirea lor se nasc și tentațiile de a profita de cei slabi, a îi controla și supune.

Fericit este omul smerit și iubitor, care întoarce obrazul și nu permite spiritului răzbunării să pătrundă în el. Chiar dacă suferă pe durata vieții o face fără a cărcoti. El asistă în mod conștient la formarea spirituală de care se va bucura toată veșnicia.

Atunci când afirmi despre oameni faptul că sunt materializați sau împământeniți, Tu faci referire la viziunea și preocupările lor

limitate și nu susții că este ceva rău să trăiești o viață abundentă, de care să te bucuri alături de prietenii și familia ta.

În natură totul este viu, chiar și pietrele conțin viață. Spiritele captive în ele doresc să se elibereze în plante și animale, până la om, apoi să se ridice în atmosferă și mai sus.

După această recapitulare expusă pentru mine poți continua discuția interesantă. Omul este predispus să adoarmă indiferent de nivelul clarității lui. În spirit nu poate fi vorba despre așa ceva, ceea ce ne încetinește este materia.

Trebuie să știi că viața pe care soarele o trimite Pământului prin intermediul razelor lui, care face ca din sol, apă și atmosferă să se formeze plante, insecte, pești, păsări și animale, până la om, vine de la Marele Soare Universal și nu de la el.

Acestea fiind explicate parțial voi ați aflat locul în care pleacă sufletele după sfârșitul vieților pământene. Luați afirmația Mea la propriu, nu la figurat, căci adevărul este chiar cel pe care l-ați auzit. Acolo ele învață să se cunoască explorând interiorul ființei lor, iar în ceea ce ține de învățarea exterioară li se predă dansul stelar, istoria Pământului care le-a găzduit și scopul pentru care Marele Spirit a ales Terra ca punct principal de încarnare.

Pe soare zilele sunt nesfârșite, acolo nimeni nu are nevoie de somn. Somnul este înlocuit cu stările de veghe, în care sufletele contemplează la învățătura primită și la viața trăită pe Pământ, din care nu au uitat nimic, pe care o cunosc și înțeleg în funcție de gradul lor de conștientizare ca pe o mânășă. La finalul vieților foarte lungi sufletele trec mai departe, iar fiecare este repartizat acolo unde îi este locul de către învățătorii care le evaluează și bineînțeles cu acordul Marelui Spirit care sunt.

În lumea despre care vorbesc există și suflete independente și desăvârșite, care vin și pleacă atunci când vor fără să răspundă în fața Înaltului Consiliu sau Marelui Spirit, mulțumită faptului că și-au dobândit independența încă din viețile trăite pe Pământ, în acord cu voia Mea care le-a dezlegat pentru activități și scopuri mai mărețe. Din acest motiv toate lucrările unui spirit al luminii îmi sunt plăcute și sunt drepte.

Deschizi noi subiecte, pe care vreau să Îți spun că le ador și de care sunt interesat. Ele mă smulg din realitatea cotidiană și mă delectează. Regret totuși atunci când mă gândesc la cei mulți, care sunt nevoiți să trudească pentru a își susține viețile pământene, motiv pentru care ratează aceste lecții importante pentru sufletele lor.

Oamenii sunt ca florile unui copac de primăvară. Chiar dacă

li se scutură petalele tinereții în loc rămâne o gălmă care în timp devine un fruct gustos și hrănitor. Mai departe fructele utile sunt culese și mâncate, iar sămburii sunt aruncați pe drum sau plantați pe un sol fertil pentru a deveni copaci la rândul lor.

Existența sămburelui care a căzut pe drum și a fost strivit de căruțe și mașini s-a încheiat, chiar dacă a fost frumoasă și bună, iar scopul lui a fost atins în toată plenitudinea. El a servit ca bază miezului și a hrănit cu măsură fructul sensibil. Semințele care au fost plantate cu atenție și supravegheate au devenit mlădițe. Însă chiar și mlădițele cu tulpini firave sunt distruse de furtuni sau de celelalte pericole apărute. Doar câteva își ating menirea și devin copaci care îmbogățesc livada. Acestea sunt spiritele care se lasă învățate până la sfârșit și care din oameni devin dumnezei.

Alberto, dacă un om ar fi cu adevărat curios să afle mai mult prin intermediul spiritului său interior, dintr-o dorință pură de a deveni o ființă curată, care trăiește în acord cu ordinea Mea, el nu ar mai fi nevoit să trudească nicio zi. Viața i s-ar transforma într-o lucrare artistică influențată divin, iar Universul i-ar pune la dispoziție prin metode misterioase toate cele de trebuință lui și familiei sale, ca să lase truda și să studieze învățătura.

Total i-ar fi pus la dispoziție ca printr-o vrajă?

Exact așa s-ar întâmpla. Nu crezi tu că pentru omul în care licăre scânteia iubirii aș întoarce lumea pe dos, dacă ar fi nevoie, pentru a îl instrui și iubi?

Din păcate vraja nu se prinde din cauză că omul se apropie de adevăr doar ca să înlăture de o decepție, ca să depășească un blocaj și să obțină un avânt lumesc. Chiar nevoia de a vă delecta citind conține un interes care vă împinge să reluați lectura. Dacă totul ar curge lin în ceea ce privește viețile voastre pămâtenene ați lăsa materialul din mână definitiv.

Este corect ce spui și nu neg niciun cuvânt. Îți aduc totuși la cunoștință faptul că lucrurile funcționează perfect în legătură cu noi atunci când simțim nevoia de alinare și ne întoarcem osteniți la adevărul interior. Altfel cum i-am recunoaște valoarea, cine ar prețui un medicament eficient dacă nu s-ar îmbolnăvi niciodată și prin urmare nu și l-ar administra?

Pentru a te putea răsfăța la gura sobei, încălzindu-ți picioarele înghețate pe care le ții lipite de plăcile de teracotă și a adulmeca senzația confortabilă, tu ai nevoie de o ploaie zdravănă, lungă de câteva ore, într-o zi mohorâtă cu temperatură scăzută, iar frigul să te cuprindă din tălpi și până în creștet. Doar după ce ai tremurat bine prețuiești odaia încălzită, pătura blănoasă, ceaiul îndulcit.

În copilărie îți și țopăi pe orice melodie gălăgioasă care te face să îți dorești să fii în centrul atenției. Atunci când te maturizezi te împrietenești cu tăcerea și cauți mai mult liniștea. Muzica pe care o asculți își încetinește ritmul, sunetele devin mai lungi, viziunea îți este mai clară și gândirea devine mai profundă. Acum analizezi fiecare detaliu și te contopești cu natura. Din persoana deranjantă care erai pentru mediul exterior ai devenit o prezență complementară. Ceea ce altădată înlăturai, ca fiind lipsit de importanță, astăzi te fascinează și îți transmite o senzație familiară.

Aceste cuvinte simple și pătrunse de adevăr nu îți aparțin, ele sunt cuvintele Spiritului care a hotărât lucrurile și care vorbește prin intermediul tău. Spre uimirea multor învățători onoarea de a canaliza voința sfântă este posibilă doar pe Pământ. În niciun alt loc ființelor muritoare nu li se acordă privilegiul de a recepționa și reda glasul Spiritului Începător.

Atunci când un mesager al Meu se întoarce din trup tot cerul se apleacă înaintea lui și îl slăvește pentru miracolul de a capta și transcrie iubirea pe hârtie și îl privesc ca și cum aș fi Eu Însumi în persoana sa. Și dragostea lăuntrică pe care o regăsesc în el îi cuprinde cu brațele sale și îi alină. Locuitorii cerului nu sunt naivi și nu se înșală cu aparența, dar privesc în străfundul ființei complexe care îi vizitează și Mă salută...

Acesta sunt Eu, totul din toți, iubirea din toate!

În continuare ei își pleacă capetele dintr-un respect profund, nu din idolatrie, și își manifestă dorința de a asculta învățătura extrasă din experiențele proaspătului venit care și-a trăit viața terestră conform ordinii divine.

Vezi tu, iubitul Meu, cu timpul a devenit mai ușor să dialogăm, dat fiind faptul că a ta capacitate de înțelegere a crescut.

Îți mulțumesc.

Mai departe aș vrea să aflu ce le atrage pe suflete atât de tare încât să se înghesuie pe soare și de ce nu își ia fiecare drumul în Univers pur și simplu?

Substanța spirituală pe care soarele o radiază, care conține toate răspunsurile despre ele însele și fără de care nicio ființă nu ar putea umbla.

De soare depinde întreaga viață de pe Pământ. Totuși, nu de soare ca element pur natural și lipsit de inteligență, ci de ființele care trăiesc pe el și care influențează lumea vegetală, animală și nu în ultimul rând pe cea umană. Toate sufletele care își părăsesc corpul terestru se trezesc din haosul materiei întunecate și pășesc spre lumină, la propriu, adică identifică o lumină care le atrage la

ea și către care se îndreaptă din dorință proprie. Această lumină este chiar soarele natural, pe care sufletele îl percep doar dintr-o perspectivă spirituală.

Abia acum înțeleg motivul pentru care majoritatea relațiilor pacienților care s-au trezit din moarte clinică sunt asemănătoare în ceea ce privește lumina drăgăstoasă pe care au văzut-o și care într-un fel sau altul li s-a adresat. Acum se explică și faptul că în camera fictivă în care mi-am întâlnit tatăl pământesc era noapte, deoarece pe soare este semiîntuneric. Un alt detaliu care dovedește acuratețea viziunii a fost afirmația lui, și anume că de acolo de unde se află poate influența viața de pe Pământ, fără să știe să îmi explice cum funcționează procesul.

Simt că îmi este ridicată câte o piatră de pe inimă de fiecare dată când fac o legătură, fapt pentru care cunoașterea mea capătă contur.

Sufletele caută desăvârșirea în mod conștient sau inconștient. Căci toate ființele au nevoie să fermenteze, la fel ca mustul care îți atacă stomacul, dar care prin proces se transformă într-un vin bun și de durată. Și vinul bun este consumat, păstrat și apreciat pentru valoarea lui, acela oțet și fără aromă este aruncat, iar particulele spirituale din conținutul necalitativ, deci care nu și-au atins scopul, se întorc în sol și sunt nevoite să reia procesul de la început, adică să urce prin tulpină, până în ciorchine și ulterior în boabe.

O viziune descurajatoare! Mulți cititori care se autoanalizează se tem că după părăsirea trupului vor fi nevoiți să reia procesul, motivul fiind rezultatele slabe ale înțelegerii spirituale și faptele bune care au fost lăsate să aștepte. Nici eu nu mă laud cu realizări considerabile, cea mai mare parte din energie mi-am consumat-o căutând să ies cu basma curată din lupta vieții mele și să redresez situațiile neplăcute apărute. Intenția mea a fost curată iar gândul mi-a fost drept, însă în practică am scârțâit de fiecare dată. Și am fost leneș, cârcotaș și nenorocit.

Tu te-ai îndurat de mine și m-ai scos din mizeria lumii fără să îmi fi dobândit eu izbăvirea. Ai lucrat cu mine în așa fel încât să nu trăiesc cu impresia că m-am salvat prin puterile proprii, nici să trezești în mine sentimentul de îndatorat al divinității, ca să mă închin și să Te venerez ca pe un idol precum religioșii. În schimb m-ai lăsat să trăiesc la prima vedere singur ca să mă desăvârșesc.

Minunat reflectezi!

În unele zile realizez faptul că nu știu nimic, nu mă concentrez, eșuez indiferent ce intenționez să fac și mă descurajez. Dar

am mulțumirea că pot crea acest dialog cu Tine prin ascultarea Vocii interioare și prin inspirație. Mai știi că nicio ființă din întregul univers, cu toți arhanghelii adunați la un loc, nu sunt capabili să facă ce fac eu. Din acest motiv a fost nevoie de mine în lume, o spun cu smerenie și o oarecare mulțumire lăuntrică, fiindcă este adevărat.

M-am educat în așa fel încât în ciuda refuzurilor, a batjocurii și stărilor mele schimbătoare să mă întorc la mesajul pe care am hotărât să îl împărtășesc lumii. Aceasta, cred eu, este o dovadă de putere, iar sentimentul care izvorăște în urma stăruinței dovedite mă înalță pe cea mai înaltă treaptă cerească.

Chiar dacă afli toate acestea prin intermediul dialogului, îți spun că ele nu au fost rostite acum pentru prima dată. Apostolii au privit cunoașterea ca pe un lucru firesc și nu ca pe o informație extraordinară. Dat fiind faptul că omul s-a îndepărtat de esență consideră aceste apariții ca fiind minuni ori, la polul opus, chiar aberații, totuși un spirit al luminii, asemeni Mie, atunci când ia formă poate vizita lumile despre care voi veți afla mai multe abia în momentul în care vă veți lăsa trupurile.

Eu pot lua orice înfățișare umană și pot apărea lângă tine, în camera ta. Stând laolaltă noi am putea discuta ore întregi despre tot ce îți trece prin cap, pe limba ta, folosind exemple pe care le poți înțelege cu ușurință. În același fel pot vizita orice lume, căci Eu sunt Creatorul tuturor lumilor și prin urmare toate legile Mi se supun.

Această onoare mi-ar înmuia genunchii, iar efectul apariției ar dura. Dar cum și L-ar imagina cineva vreodată pe Dumnezeu având o formă umană, în felul acesta să își limiteze atât lui cât și celor cărora le va descrie viziunea percepția despre El?

Eu nu Mă supun formei în care Mă percepeți, deoarece sunt toate formele și mai mult. Totuși pot lua o înfățișare similară cu imaginea oamenilor despre Mine pentru a te vizita și a fi recunoscut imediat, apoi pot face în așa fel ca tu să stochezi întâmplarea în memoria ta mentală sub formă de amintire.

Cu adevărat, pari un om simplu și frumos, îmbrăcat cu haine din vremuri demult apuse; o persoană cu care poți discuta orice și împreună cu care poți merge la cumpărături! Menționez faptul că Te-am perceput în felul acesta o singură dată, cu scopul de a dezvoltă scrierea. (Apariția impresionantă a avut loc cu un an înainte față de clipa în care scriu aceste rânduri. Așadar, am avut nevoie de un an întreg pentru a clasifica viziunea și a îi înțelege scopul, așteptarea îndelungată fiind rezultatul slăbiciunilor mele).

Aceasta a fost înfățișarea reală a trupului Meu în timpul vieții terestre.

În picioare porți o pereche de sandale confecționate din piele de cămilă, de culoarea nisipului, curele care sunt legate cu niște catarama nefinisate realizate din fier. Trupul îți este învelit în mai multe cămăși largi, lungi de sus până jos, din material de in. Culoarele hainelor Tale sunt puțin șterse și în același timp plăcute.

Aceasta este o imagine arhaică a Ta cu care personal nu sunt obișnuit. Acum știu că viziunea nu e rezultatul imaginației mele și că Tu ai ales, în mod deliberat, să mi Te arăți astfel. Întrebarea este de ce?

Pentru a îți întări convingerea că am trăit în trup pe Pământ, în acele vremuri despre care s-a profețit.

Cred, acesta este adevărul în ceea ce mă privește. Însă acest crez și-a pierdut din valoare în zilele actuale. Credința a devenit un fel de a spune, însă în privința istoriei, chiar și a celei recente, veche de mai puțin de trei sute de ani, orice eveniment povestit capătă o conotație de mit sau legendă.

Nu știu dacă mă exprim atât de clar precum intenționez, însă chiar și o clădire veche, pe pereții căreia este menționat în piatră anul construcției ei, de exemplu 1832, clădire pe care noi o putem atinge și alături de care deseori ne fotografiem, ne face să punem la îndoială faptul că este aceeași clădire care a fost construită în urmă cu aproape două sute de ani. Noi gândim despre aceasta că ori a fost reconstruită după modelul original, ori a fost în repetate rânduri restaurată încât nu se mai știe cum arăta pe atunci și cărui scop servea.

Tot așa se întâmplă cu orice eveniment istoric care a avut loc în fapt sau care a fost inventat de autoritatea timpurie care a știut să schimbe sensul lucrurilor și să mintă popoarele, ținând cunoașterea departe de ele pentru a le putea controla și sclavagi. Și iată motivul pentru care istoria este pusă astăzi la îndoială. Haosul va persista până în momentul în care ne vom recăpăta încrederea în noi înșine ca indivizi și apoi în noi ca umanitate.

Multe schimbări, urmate de evenimente tragice, se produc în vremurile actuale, fluctuări care îi derutează pe mulți. Nu îți cer să fii îndurător cu oamenii și să ne iubești, îți cer să Te iubim. Dacă în lumea aceasta liniștea vine împreună cu tristețea eu aleg să fiu trist. Căci omul bun înaintea pe calea lui în ciuda obstacolelor pe care i le așezi în drum. La final acesta recunoaște faptul că loviturile primite au fost îndurări prin care sufletul său era chemat acasă. Dacă s-a întors sau nu, va afla în momentul trezirii.

Vezi Tu, durerea ne face mai blânzi și ne maturizează, dar noi încercăm să ne opunem procesului natural vrând să rămânem așa cum suntem. Oare fructele unui copac se opun coacerii, dorind să rămâne crude și în mod cert acre?

Omule, iubirea pe care o trimiți către alte lucruri, persoane și locuri, și nu către Acela care a creat toate lucrurile, persoanele și locurile, este o risipă. Este ca și cum ai recunoaște valoarea unui tablou, pe care l-ai admira, dar pentru lucrarea minunată ai răsplăti paznicul care îl admiră la rândul lui și nu pe autorul capodoperei care merită toate laudele. Dacă artistul nu este prezent la vernisaj tu așteaptă să se întoarcă sau caută-l, nu dăruie altcuiva iubirea.

Așadar, dacă îți place cum gândesc ori ce scriu mulțumește-I Dumnezeuului bun care mă inspiră. Eu sunt doar admiratorul orb al Iubirii infinite pe care mi-o imaginez și nu Autorul, tot așa cum nici soarele natural, în ciuda strălucirii lui uriașe, nu este o sursă de lumină, ci o oglindă care reflectă lumina unui soare mai mare decât el, la fel ca toate stelele vizibile.

Dacă lumina Marelui Soare Universal circulă de la un soare la altul, iar ceea ce ne transmite soarele nostru este doar o reflexie a ei, înseamnă că lumina naturală și spirituală de care ne bucurăm pe Pământ este lipsită în oarecare măsură de proprietățile pe care Marele Soare le emite. Pentru a dezvălui și acest mister Îl invit pe Prietenul meu cel mai bun să continue explicația.

Este adevărat, ai făcut o remarcă importantă! Trebuie să știi că o lumină pură ar ucide pe loc ființele încă impure, materiale. Cu cât gradul lor de desăvârșire este mai ridicat cu atât ființele pășesc în lumi mai desăvârșite, care înseamnă mai blânzi și care întruchipează mai bine adevărul.

În lumile cele mai sublime, în care niciun spirit nu a pătruns încă, în afară de Unul, e liniște, fericire și strălucire fără margini. Acest Spirit care sunt așteptă să veniți cu toții acolo. În Împărăția Mea veșnică, pe care Iubirea a promis că o va umple cu miliarde de miliarde de ființe, este spațiu infinit și încă pe atât. Căci fiecare colț al materiei poate fi purificat și astfel transformat în Paradis, ca pentru ființele materiale frumosul să înceteze să mai semnifice o împărăție interioară dificil de perceput ori o idee pur imaginară.

Viața desăvârșită, în care bucuria nu se termină, nu este un termen fantezist inventat cu scopul de a îi încuraja pe cei săraci, care sunt chinuți pe Pământ, și nu este un refugiu. La Paradis, care este o realitate, voi abia reușiți să vă gândiți și nu vi-l puteți imagina, tot așa cum nici îngerii iubirii nu își pot imagina iadul

și nu cred în el. Provocarea timpurilor actuale este să identificăți binele în om, apoi să îl glorificați. Odată observat ființa în cauză trebuie încurajată să își dezvolte altruismul și iubirea de aproape ca să își formeze un caracter sănătos. Fără iubire lumea moare și este bine să se întâmple așa.

Taie rețeaua de alimentare cu curent electric a orașului tău, ca un distrugător lacom și rău intenționat, în încercarea de a te răzbuna pe locuitorii lui și a te pune într-o lumină bună pe tine, și vezi ce se va întâmpla! Nu cumva acțiunea ta stupidă va afecta și casa ta și vei rămâne în beznă?

Relațiile dintre voi trebuie corelate în așa fel încât să creeze acea încrengătură perfectă, asemeni crengilor și crenguțelor mai mici care împreună cu frunzele alcătuiesc coroana copacului.

Învățătura pe care sufletul vine pe Pământ să o asimileze este iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproape. Iubirea de Dumnezeu este un ghid invizibil, ca un prieten bun care te prinde de mână atunci când te scufunzi în abisul întunecimii umane. Iubirea de aproape este șansa pe care ți-o oferă ție și generației actuale. La aceste două îndemnuri se rezumă toată învățătura divină.

Așadar nu permite oamenilor nemulțumiți să îți prescrie rețeta lor. Negativismul se transmite foarte ușor, speranța se clădește în timp cu eforturi inimaginabile. Unii te consideră nebun citind și se încurajează în latență și egoism, iar judecând din perspectiva lor au dreptate, tu ești nebunul care nu se oprește din învățare.

Pe Pământ toate sufletele trăiesc într-o așteptare care le provoacă o decepție generală. Aceasta reprezintă în sine o judecată și toate acțiunile omului izvorâte din această stare deplorabilă sunt nimic, iar viața lui este zadarnică. Vine o zi pentru fiecare în care impulsul interior se face simțit, iar sufletul începe să radieze. Atunci omul se simte din ce în ce mai bine, fără ca în exterior să se fi schimbat ceva. El se află în aceeași situație de viață, însă în loc să își plângă soarta asemeni unui cărcotaș respiră ușurat, e surprins în mod plăcut de reacțiile sale și își recapătă încrederea și capacitatea de a visa.

La început nu știe ce se întâmplă, de unde izvorăște starea de bine, fapt pentru care atribuie efectul plăcut serii liniștite, fulgilor de nea care se așază lin sau complimentului primit în urma unui schimb de priviri cu o persoană străină care traversează în fugă. Poate este efectul unui fum inhalat ori a unei pastile, dar nu este. Ce eliberare!

Deodată se simte atât de ușor încât îi vine să se ridice la cer și o face. Totuși, proaspătul eliberat nu se ridică cu trupul, ci cu

aura lui care se înalță și devine un soare radiant. În perioada de extaz în minte îi apar imagini în care se privește de sus, ca și cum ar pluti deasupra străzilor, copacilor și stâlpilor de iluminat, care în termeni spirituali înseamnă a face față provocărilor lumești cu minimum de efort.

Oare are de a face cu un înger ori poate ființa umană este o duplicitate, ca două entități care își dau mâna și cad de acord să mențină în viață mașinăria minunată numită om? Cât de orb este omul complet materializat și câți filosofi limitați se bat cu pumnul în piept că au găsit soluția, când ale lor suflete dorm în noaptea spirituală ca prizonieri ai trupurilor.

În continuare lumina care izvorăște din spiritul omului trezit și se revarsă peste tot capătă o culoare albastră. Ea se înalță din ce în ce încât spiritul cuprinde cu brațele sale întreg Pământul. Acesta este momentul magnific în care spiritul luminii pătrunde în om. De acum înainte, în orice situație și în toată veșnicia, ființa va ști ce are de făcut.

Spiritul sfânt care îl pătrunde îi trezește sufletul prin activarea centrului organului cerebral, care este de mărimea unei ghinde. Prin acest miez al creierului spiritul vindecă trupul material, apoi transformă corpul spiritual al ființei până la purificarea totală, ca după detașarea de formă ființa să nu se piardă, ci să rămână conștientă în eter și să decidă pentru ea.

Spiritul luminii îl face pe om să se smerească pe durata vieții trăite în trup. Acesta coboară în lume ca să îi slujească și nu ca să fie slujit.

Atunci când auzi despre un așa zis iluminat, care vorbește în public și susține ședințe de gen în diverse locuri, dintr-un scop la prima vedere altruist și prin urmare se consideră că are o misiune divină; învățător care se lasă recompensat la început și ulterior, atunci când cererea sau credibilitatea îi cresc, percepe taxe, iar audiența tremură în fața lui de teamă și admirație pentru nimbul său, cunoaște faptul că el nu este un spirit luminos, ci un diavol întunecat. Acela nu vine în lume ca să o înalțe, vine ca să se arate pe sine înălțat și astfel să o condamne.

Dacă răutatea lumii a ajuns la tine las-o să plece așa cum a venit. Nu persista în ea ca în felul acesta să se lipească de tine și să devii și tu un om rău. Dacă te deranjează lumina adevărului abandonează-te ei și lasă inspirația să curgă. Nu opri fluxul spiritual, faptul că Supremul a ales să vorbească prin intermediul tău este cea mai mare onoare care există și va exista până la sfârșitul timpului.

Dacă ești un cititor începător ori ai întâlnit întâmplător acest document și nu înțelegi ce înseamnă noaptea spirituală care ține omul prizonier până în dimineața sfântă în care lumina lăuntrică răsare și îl mântuie, află că lumina simbolizează claritatea minții și mai mult, este înțelegerea tuturor aspectelor umane văzute sau nevăzute și a evenimentelor care au avut loc în viața lui, care i-au creat neplăceri și în final l-au posomorât.

Este ca și cum omul sărac și bolnăvicios și-ar administra un medicament minune care îi pune la treabă toate funcțiile mintale. Astfel, repet, el își dezvoltă capacitatea de înțelegere și viziunea. Rămânând pe calea spirituală acesta își va pune viața în ordine, decepția i se va duce și va gusta mierea.

Noaptea spirituală, etapa în care materia deține puterea asupra individului, face referire la perioada dinaintea limpezirii, în care toate lucrurile i-au mers prost și au creat o dezamăgire atât de mare încât s-a închis în sine și a acumulat o dorință puternică de a își face dreptate înaintea oamenilor care aproape l-a condus la suicid.

Spuneam că omul pătruns de spiritul luminii e smerit, acesta slujește semenilor lui fără dorința de a fi recompensat și previne probabilitatea apariției faimei lumeste. Ți se pare ciudat sau nu, acesta este adevărul. Căci dacă lumea întunericului te aprobă, te iubește și te susține în acțiunile tale, cum te-ar mai putea iubi și Dumnezeu, ținând cont de faptul că pentru El lumea și faptele ei sunt o oroare? Este drept să gândim, în acest caz, faptul că dacă lumea întunericului te-a recunoscut, te-a aclamat și te-a urcat pe tron, există două posibilități: ori lumea s-a îndreptat ca printr-o minune, ori ai devenit și tu un suflet întunecat asemeni ei. Totuși lumea, analizând-o, putem observa faptul că a rămas rea chiar și după ce a pășit pe Pământ cel mai iubit suflet.

Concluzia este că dacă te-a recompensat societatea umană tu ți-ai luat deja răsplata, ai primit dreptul tău de care te-ai bucurat și pe care l-ai cheltuit și nu este cinstit să primești a doua binecuvântare, aceasta din urmă venind din partea Mea. Căci dacă s-ar întâmpla astfel aceasta ar însemna că unul dintre noi, Dumnezeu sau societatea umană, te-a răsplătit degeaba; așa cum știm că nu poți sluji la doi stăpâni în același timp și cu aceeași credință.

În viitor religioșii vor fi batjocoriți, înfometați și uciși, căci ea este răsplata idolatriei lor. Întunericul, care este religia pe care oamenii au susținut-o și iubit-o își va sacrifica slujitorii în scopul supraviețuirii ei. Și acest lucru se întâmplă chiar acum sub privilegiile voastre învăluite. Cu toate acestea șarpele cel vechi, care s-a

împodobit cu haina religiei păgâno-creștină și de celelalte tipuri, va fi ucisă cu zgomote și urlete de către Arhanghelul Mihail. Ea va rosti blesteme ineficiente la adresa tuturor trăitorilor, pe care îi va amenința chiar cu distrugerea lumii.

După încetarea conflictului religia va fi interzisă pe Pământ. Conducătorii țărilor civilizate vor hotărî legi clare în acest scop, iar încălcarea lor va atrage sancțiuni grave asupra individului. Aceste legi sunt scrise deja și așteaptă momentul potrivit ca să fie implementate. În continuare credința va rămâne doar interioară, așa cum a fost stabilit de Mine la început. Celor care vor fi prinși efectuând practici religioase ori rugăciuni rostite cu voce tare nu li se va mai da să mănânce și în final vor fi evacuați din casele lor din cauza datoriilor acumulate în urma sancțiunilor.

Prin această metodă crudă oamenii vor înțelege că în zadar s-au închinat clădirilor construite de oameni în scop religios atât timp cât în interiorul lor, către care Isus Hristos i-a îndemnat, nu au căutat niciodată nimic. Spiritul luminii a fost mereu acolo.

Eu v-am prevenit în repetate rânduri despre urmările credinței idolatre prin profeți, prin apostoli și chiar prin Mine Însumi. Tot ceea ce s-a îndepărtat de adevărul interior va fi spulberat, iar materia se va întoarce la spirit și i se va supune. Nu puteți spune că nu ați știut. Nu puteți spune că nu a venit nimeni la voi ca să vă înștiințeze.

De fiecare dată când am trezit oameni pricepuți, care să vă vorbească pe limba voastră și să vă învețe drept, voi i-ați urât, le-ați murdărit imaginea și în final i-ați omorât. Iar faptele rușinoase descrise nu au fost comise de către hoți, tâlhari, nebuni ori politicieni corupți, ci de către casta preoțească în mod direct, în timp ce predica poporului iubirea de Dumnezeu și de aproape.

Citeam într-o carte prețioasă, redactată de unul dintre autorii Tăi iubiți și îngeri, faptul că spre bătrânețe el, autorul, nu și-a mai putut controla mâinile, drept pentru care a oprit mesajul spiritual revelator care a curs prin intermediul său, zăcând la pat, până în ziua în care s-a oferit o persoană misterioasă să îi noteze cuvintele și astfel să fie finalizat proiectul. Am fost mișcat până la lacrimi la citirea relatării, realizând încă o dată cât de mic sunt.

Dacă aș pierde capacitatea de a îmi controla membrele superioare cel mai mareț vis al meu ar fi să scriu, prin orice modalitate. El este scopul meu glorios și unic. Întreaga lume, cu toți oamenii care trăiesc în ea, nu are nicio însemnătate în fața adevărului care coboară din cele mai înalte straturi dumnezeiești. Cu toate acestea de multe ori sunt demotivat și leneș și las cuvântul pe locul doi.

Dar eu mi-am trăit viața frumos. Am întâlnit oameni care au crezut în mine, am avut parte de recunoaștere și apreciere și de lucruri scumpe. Am vizitat locuri și m-am bucurat, însă nimic din toate acestea nu are importanță pentru suflet. Singurul lucru real din viața mea ai fost Tu și dialogul pe care l-am creat împreună; și aș putea renunța la întreaga lume pentru a mai gusta o dată din mierea dumnezeiască care este totul și în afara căreia nu există nimic. Spun că aș renunța la toate lumile, împreună cu locuitorii lor, ca să rămân alături de Tine și prețul nu ar fi de ajuns, doar ca cititorii să Îți recunoască importanța. Iubirea nu mi-ar permite să rănesc pe nimeni, ci m-ar îndemna să mă sting eu, tăcut.

Dacă aș putea da viața de la început și m-aș afla în postura de a alege aș alege tot suferința, ca să devin exact cel care sunt chiar acum și să nu mă pierd niciodată. Fericirea lumii gălăgioase, cea lipsită de adâncime, nu mă reprezintă.

Omul a cărui atenție este îndreptată întreaga viață în exterior este asemeni unui animal. El poate fi bun, inteligent și blând, dar rațiunea lui este rudimentară și nu conține nimic interior și deci profund spiritual. Acesta percepe doar lucrurile care pot fi pipăite sau gustate și prin urmare este un om de suprafață; om care fără o corecție serioasă nu va putea deveni o ființă independentă și desăvârșită. Așa am fost educați cu toții, să așteptăm un semn provenit din sfera exterioară a vieții, considerând așadar că interiorul nu reprezintă o sursă de ghidare și că nu vom găsi nimic acolo.

Te felicit pentru modul artistic în care îți alegi cuvintele prin care dăruiești minților deschise o claritate rară. Tu ești cea mai prețioasă și mai dură piatră din lume, numele tău este Safir.

Ce ai spus?

Ce ai auzit.

Ce înseamnă ceea ce ai spus?

Vei înțelege în momentul în care procesul cunoașterii de sine va fi finalizat.

Cea mai prețioasă și mai rezistentă piatră este diamantul!

Cu adevărat, dar Diamantul sunt Eu. Tu vii înaintea Mea, așa cum am hotărât lucrurile în trecut și cum le-am așezat acum din nou pentru a Îmi pregăti calea. În prezența Mea nu este război, e pace și bucurie.

Începi să vorbești din nou în parabole, iar despre aceasta știi că nu folosește nimănui.

Adevărat îți spun că dacă ai deveni conștient de afirmațiile Mele nu te-ai mai întrista nicio zi. Apostolii care și-au încredințat viețile Spiritului Iubirii nu au fost triști, ei Mi-au mulțumit pentru

onoarea de a își sacrifica trupurile pentru numele Meu. Aceasta este voia Mea și toate câte se întâmplă în lume au rostul lor.

În continuare relatează tu povestea.

Înțeleg faptul că apostolii au murit pentru o cauză nobilă, dar cum au rezistat chinului ori cum ai putut privi acele torturi?

Petru a fost legat de mâini și picioare și agățat într-un copac, unde a fost bătut cu niște crengi groase până la desfigurare. Acolo a fost lăsat să atârne cu capul în jos o zi și jumătate, toată această ispravă îndurând-o conștient. În timp ce rațiunea l-a îndemnat să nu accepte invitația preoților în acel sătuc retras în care îl aștepta o mulțime de bolnavi în vederea vindecării, din cauză că a știut ce soartă i-au pregătit diavolii îmbrăcați în sutane, Iubirea i-a șoptit totuși să se ducă, iar el a ascultat-o. Atunci Vocea interioară i s-a adresat zicând:

- Simone, dacă Mă iubești vino spre Mine pentru a descoperi și alte lucruri și a îți revendica scaunul tău. Acesta este un ultim test pe care ți-l înaintez ca să îți dovedești credința.

Și așa a fost: Petru a acceptat propunerea preoților de a merge împreună cu ei în satul în care a vindecat aproximativ șase sute cincizeci de bolnavi de toate vârstele, rostind un singur cuvânt, și a ridicat chiar un om mort de mai mult de trei zile din mormântul său. În momentul în care și-a încheiat lucrarea a înțeles faptul că locul lui nu mai era printre oamenii acestui Pământ, motiv pentru care a urmat preoții care l-au târât într-o râpă pustie și au ales să procedeze rapid de teamă să nu le fi întins chiar Petru, cu ajutorul puterii divine, o cursă.

Sub crengile aceluși copac trupul lui a stat atârnat o zi și jumătate, până când a fost găsit de autoritățile de la Roma. Întâmplarea descrisă s-a petrecut în apropierea unui oraș proaspăt construit în acele vremuri, care în zilele actuale se numește Bagdad.

Cu această lucrare a întunericului, alături de altele asemănătoare, lumea a crezut că va înlătura lumina clară și strălucitoare a adevărului, dar nu a fost așa, ba dimpotrivă. Chiar întunericul l-a dăruit divinității la momentul ales, sacrificându-i trupul, ca spiritul lui să vină în cer și să stăpânească locurile care i s-au dat în custodie pentru eternitate.

Vocea interioară a Spiritului Iubirii, percepută de om drept o dragoste naivă care îl conduce la moarte, ne cheamă din trup în clipa în care divinitatea a pregătit un plan mai mareț pentru noi. Urmându-ne inimile ne vom îndrepta numai spre bine și nu spre rău. Sigur că nu este cazul nostru, ca cei care suntem astăzi atrași de adevăr și iubire să suferim precum au suferit în trecut profeții

și mai târziu apostolii. Noi ne putem bucura de protecție și prosperitate prin Cel care stă înaintea gloanțelor minciunii care vor să străpungă adevărul din noi.

Pe Pământ, un animal singur și confuz, care caută adăpost, protecție și o sursă de hrană, trimite strigăte prin care atenționează celelalte viețuitoare de nevoia lui. Omul strâmtorat, spre deosebire de un animal, cere folosind cuvinte. În momentul în care lucrurile iau o întorsătură ciudată în viața lui și se pierde el se smerește în fața celui care l-ar putea ajuta. Când se simte jignit și amenințat, chiar dacă e tânăr, necunosător și greșește, omul se apără lovind. Acesta este un sistem perfect de experimentare care nu trebuie înlocuit sau modificat spre o eventuală îmbunătățire. Eu am testat toate metodele și știu mai bine decât fiecare dintre voi cu ce se hrănește un suflet.

Știu și accept în totalitate supremația ordinii divine, însă mă înduioșez atât de tare atunci când întâlnesc un căfel flămând care caută prin tomberoanele împuțite ale Bucureștiului, care doarme în subsolul blocului din ale cărui găuri de aerisire iese și se ține după mine încât pare că mă imploră să îl iau acasă, să îl satur cu toate bunătățile și să îi fac o baie caldă, iar după îmbăiere să doarmă cu orele pe podeaua încălzită. Într-o situație asemănătoare se află și oamenii străzii, care însă mă emoționează mai puțin.

Nu caut să întristez cititorul sau să mă plâng, ci descriu ceea ce văd în speranța că voi căpăta înțelegerea. Tu îmi vei răspunde să nu mă bazez pe ochii mei de om, căci privirea este înșelătoare și doar urechea poate auzi adevărul curat așa cum este rostit de glasul Spiritului interior.

Este pentru prima dată de la începutul dialogului când Mi-oi înaintea. Exact așa cum ai scris Mă pregăteam Eu să îți spun, semn că rapiditatea ta a crescut, la fel și răbdarea și rezistența.

Ochiul e înșelător, ceea ce vede nu este adevărul. Revenind la subiectul documentului actual îți spun că spiritele luminii care M-au ales în numele iubirii și au renunțat la viețile lor, de fapt le-au câștigat. Au câștigat viețile veșnice independente, iar astăzi bucuria lor este nesfârșită, deoarece rămân veșnic tinere, energice și entuziaste. Cântecelile vesele nu vor înceta să se audă, căci ele trăiesc cu inima la gât și fluturi în stomac, așa cum obișnuiești să spunei. Și își rostesc cuvinte de laudă în toate limbile cunoscute, deoarece le înțeleg și le vorbesc pe toate, iar frumusețea și strălucirea lor înțepenesc orice privire. Credința le este doar interioară, fiindcă ele nu au religie, sunt libere și neprihănite în Mine. Nimic nu le poate umbri lumina, mulțumită înțelepciunii lor care

le face precaute și a purității care le spală orice greșeală.

Ce frumos!

Imaginează-ți un tânăr sănătos și energic, care are un corp perfect și arată ca un copil cu vârsta cuprinsă între paisprezece și șaisprezece ani, dar care în realitate are o mie și ceva de ani și înțelepciunea unui milion de oameni. Frumusețea lui este copleșitoare, iar spiritul se află în continuă creștere. Singura mirare a locuitorilor cerești este cum a putut concepe și crea Începătorul o ființă atât de perfectă și desăvârșită în toată dumnezeirea, așa cum este omul? Oare ce L-a inspirat să creeze în vremea în care nu exista nimic?

Ființele cerești se pricep a îmbina elementele care există, iar unele dintre ele sunt capabile chiar să dea viață. Ca acest lucru să devină posibil ele utilizează substanța spirituală care a fost deja creată și care conține în ea imaginea tuturor formelor. Ți-ar plăcea să îți fie dezvăluită puterea remarcabilă prin intermediul celui mai umil dintre îngeri, care poate crea un animal din nimic; ființă care s-ar trezi la viață, ar privi în jur și ar începe să zburde încolo și înapoi și să caute de mâncare.

Mi-ai citit gândurile!

Aceasta nu te va ajuta să devii un suflet puternic și independent, ci mai degrabă unul supus, a cărui credință a fost forțată de miracolul care a avut loc.

În clipele voastre de extaz simțiți că puteți face orice, chiar dacă vă aflați în trupul neputincios de carne. Spiritul luminii este capabil să facă orice, dar este atent la deciziile sale și nu încalcă ordinea naturală a lucrurilor. Chiar dacă miracole au fost săvârșite nenumărate, îngerii le-au înfăptuit la comanda Mea.

Mi-ai transferat o energie atât de înaltă încât nu reușesc să o gestionez. Mă bucur că Te cunosc în felul acesta și trăiesc cu speranța că nu voi pierde niciodată informația prețioasă care mi s-a revelat pe parcursul vieții. Eu nu am niciun motiv să fiu supărat, tristețea este slăbiciunea care mă ține liniștit și mă încarcă pentru o nouă aventură în lumea materială.

M-a uimit lumea Ta complexă, plină de posibilități. Câte vieți există, ce situații unice apar de nicăieri și ce împrejurări! Câte frumusețe și ce durere adâncă, sunt copleșit! Iubesc aleile încețoșate, cu coridoare naturale formate din crengi umezite, presărate cu frunze uscate! Ce lacrimi amare îți curg pe obraz și ce iubire mângâietoare răsare din dorul lăuntric! Câți artiști pricepuți!

Este prima dimineață a lunii decembrie. O zi rece, în care mă salută o ploaie cu gheață și un vânt pe măsură. Străzile sunt goale,

oamenii nobili s-au strâns la manifestația mândriei, a minciunilor și eroilor lumești. Mulțimea salută fiarele de ucis, generalii, care sunt criminalii, iar festivitatea le oferă încredere. Prin intermediul armelor guvernul se apără de popor și îl supune, totuși la apariția unei dispute între state guvernul trimite poporul în prima linie, la război, ca să se apere. Acesta este un alt subiect pe care nu îl voi dezbate, deoarece nu merită. Despre porci și cocina lor e drept să se preocupe porcii, eu vin ca un hoț pe neașteptate și îl iau pe câte unul de mână ca să îl transform în om.

În copilărie, la fiecare sărbătoare în care oamenii petreceau în familie, la restaurante sau concerte, eu mă plimbam împreună cu Tine, Prietenul meu cel mai bun. Afară ninge viscolit, iar vântul îmi cristaliza lacrimile. Deseori plângeam, căci eram tânăr și nu Te auzeam. Muzica bună, mirosul de mâncare gătită, râsetele și chiuitul petrecăreților îmi răsuceau cuțitul în golul sufletesc care se adâncea. Iubirile mă părăseau, la fel și curajul, iar realitatea se răcea.

Ce durere cumplită este nevoit să îndure un om și ce ușurare simte la plecare, conștient fiind că nu s-a lăsat modelat de lume, ci și-a dezvoltat o gândire independentă în ciuda dezavantajelor. Uneori mă înveseleam singur, admirând luminițele colorate care împodobeau orașul și mă pierdeam cu gândul, imaginându-mi că am o familie alături de care petrec timp de calitate în pragul sărbătorilor. Astăzi știu că în lume ne naștem ca să ne formăm, însă căldura și iubirea sunt un bun necesar formării reușite. Ceea ce ne dorim să trăim ajunge la noi în momentul în care dovedim faptul că suntem capabili să întreținem și să apreciem.

Omule bun, dacă ai speranță și ești un visător nu pătrunde în realitatea celor care se trezesc dis de dimineață doar ca să alerge după bani, cea din care se întorc obosiți și realizează stupefiați că i-au pierdut pe toți, împreună cu tinerețea sau sănătatea. Tu pune imaginația pe primul loc, căci imaginația este puterea.

Spuneai că viața este despre cât de multă iubire suporti. Chiar dacă Te-am aprobat nu am înțeles ce înseamnă afirmația, dar iată că astăzi s-a făcut lumină.

Iubirea omului este chiar viața lui. În funcție de această iubire pe care o emană pentru lucrurile lumești ori pentru cele divine își alege mediul în care viețuiește. Dumnezeu nu va lua din lume un om care iubește lumea, cu forța, ca să îl ducă în Rai, adică într-o realitate mai blândă, fiindcă Raiul va fi plictisitor și de nesuportat pentru fiecare atom al corpului lui care tânjește după iadul plăcut de care ține cu dinții. Acel om trebuie lăsat în realitatea cu care se

identifică până în clipa în care se va curăța și va căuta lumina.

Scoate un animal din cocina lui dezgustătoare și așază-l într-un pat înalt, cu păaturi moi și perne mătăsoase, iar el va fugi glonț la noroiul în care se bălăcește din cauză că nu suportă curățenia, mediul luminos și bunul gust. Adevărat îți spun că mult mai dificil îi este unui păcătos să se desprindă de iad decât porcul de noroiul lui. Iadul reprezintă apetitul pentru viciile care îi aduc consecințe și îi întărește convingerile formate.

Omul care este supus suferinței fără să aibă vină se spune că e un înger care a coborât în iadul creat de om. Acesta reprezintă primul nivel al iadului. Din acest iad ființa curată este smulsă de Mine imediat ce dobândește cunoașterea și maturitatea propuse.

Omul vicios, care se luptă întreaga viață să obțină pentru el și îi supune pe ceilalți și crede că totul i se cuvine dar nu i se dă, se află în al doilea nivel al iadului. Din acest iad ființei îi este mai dificil să se înalțe, chiar dacă Eu țin mâna întinsă către ea.

Omul care îi învinuiește pe alții pentru nefericirea lui și chiar pe Mine, pe care caută să se răzbune, se află în al treilea nivel al iadului, care este cea mai de jos treaptă a lui.

În iadul cel mai cumplit, din care aproape nicio ființă nu s-a înălțat vreodată, spiritele încearcă să ajungă la Dumnezeu, dar nu ca să Îl iubească sau să obțină iertare și alinare, ci ca să Îl pedepsească, după mintea lor, pentru suferința pe care o îndură din cauza faptelor lor. Și dacă nu pot ajunge la Mine ele caută modalități prin care să facă rău creației, ca să Mă supere. Totuși Eu Mă folosesc de răutatea lor ca să fac să funcționeze lumile în care se desăvârșesc toate ființele. Înțelepciunea Mea le înfurie și mai tare și le determină să lucreze mai intens. Dar cu cât răul se adâncește în rău, binele se înalță și slăvește Numele Meu.

Incredibil ce spui! Citind ultimul paragraf am mai înțeles un aspect pe care nu l-ai explicat în întregime, și anume că diamantul cu care Te-ai comparat și safirul, așa cum m-ai numit, semnifică tăria voinței.

Cineva m-a întrebat, după ce a finalizat de citit documentele, cum am ajuns să ajut oamenii atât de mult practic prin lectură, ce mă motivează și inspiră? Lui i-am spus că omul care are nevoie disperată de ajutor și nu găsește, la un moment dat devine ajutorul. Din acest ajutor se poate servi orice nevoiaș la care ajutorul ajunge. Cum pot explica și mai bine ceea ce vreau să spun?

Atunci când corpul are nevoie de hrană ca să supraviețuiască și nu găsește, el devine hrana. Ești liber să folosești exemplul în explicațiile tale.

Simplu și adevărat, continuă!

S-a întâmplat ca într-o zonă părăsită, plină de resturi, situată în sectorul trei al Bucureștiului, un teren care aparține statului de când vă știți, primăria să implementeze un proiect de dezvoltare urbană prin care să transforme locul într-un parc deschis tuturor locuitorilor. Aceasta a fost o idee inspirată, care s-a lăsat așteptată ani buni. În ciuda numeroaselor beneficii au apărut oameni care au fost deranjați de apariția parcului în care tinerele familii își pot plimba în siguranță copiii și se pot relaxa sub cerul liber, la cinci minute distanță de locuințele lor.

Cei despre care îți vorbesc au distrus stâlpișorii de iluminat, au murdărit băncile și au rupt indicatoarele. Dimineața observi chiștoace de țigară aruncate pe jos, ca și cum toate barurile și-au golit scrumierele pe alei, vome, sticle de alcool ieftin rostogolite de vânt, fecale de animale...

De aceea îți aduc la cunoștință faptul că porcii au nevoie să rămână în noroiul lor pe care îl adoră. Dacă ar fi căutat salvarea i-aș fi ridicat din mizerie în mai puțin de o oră. Așa se întâmplă pe Pământ, și este bine.

Este bine?

Așa este cel mai bine.

Atunci când te străduiești să schimbi pe cineva sau să cureți mediul în care trăiește, din compasiune pentru el sau la impulsul rațiunii tale care se simte deranjată de situația întâlnită, în realitate te opui firii lui și ordinii Mele și îl înrăiești mai tare. Fiindcă toate ființele au nevoie să fie supravegheate subtil și ghidate spre dezvoltare, în niciun caz forțate, ca în felul acesta să distrugi sămânța bună a spiritului lor adormit.

Spiritul luminii nu forțează pe nimeni. Cu atât mai mult el nu râde de cei care înțeleg mai puțin și care sunt fascinați de imagini mai degrabă decât de adevărul ieșit din gura lui Dumnezeu.

Unele suflete sunt atrase de poveștile fantasmagorice ale așa numiților inițiați și se pierd în detalii. Expresia de pe fețele lor se aseamănă cu cea a unei pisici care vede un glob sclipitor sau un ghem. Ele nu caută în interior ca să descopere izvorul propriu al vieții, în schimb se adapă de la pâ râurile altora care s-au descoperit înainte, în felul lor și prin metodele lor. Acest lucru susține faptul că sufletul căutătorului fascinat se hrănește cu resturi, din cauză că îi lipsește voința sau că este prea leneș ca să sape după comoara veșniciei cu mâinile lui.

Este ușor să afirmi despre tine însuți faptul că ești o creatură pleiadiană și să strângi în jurul tău persoane care se informează

mai puțin. Dacă reești și câteva citate despre încălzirea globală admiratorii te vor privi ca pe un zeu. Cu toate acestea tu nu ți-ai dovedit unicitatea, doar ai acceptat o poveste fantastică pe care ți-ai atribuit-o, susținând că și tu ești parte din ea.

Mai departe sunt nebunii religioși care nu îl scapă pe Hristos de pe buze nici dacă le pui arma la tâmplă. Ei acuză și instigă și astfel își pierd credibilitatea. Tinerii se feresc de ei ca de diavol și îi compătimesc, ceea ce este un lucru bun. Totuși trăind în mijlocul lor, privindu-i, pierd orice fărâcă de credință în divinitate.

Să fie ei oare curioși să îl descopere pe dumnezeul nebunilor care strigă în autobuz sau al tiranului care le ucide generația cu războiul lăcomiei? Poate ar trebui să creadă în dumnezeul iehoviștilor care se mulțumesc cu o predică de duminică prin care cei ce o susțin conving un suflet să se alătore grupului lor, dar care după a doua săptămână își ia tălpășița.

Dumnezeul părinților mondeni este banul la care alături de restul locuitorilor orașelor mari, în general, se înghesuie asemeni dobitoacelor ca să îl adune. Singura diferență dintre ei și animale este faptul că merg pe două picioare și că își folosesc membrele superioare pentru a lucra.

Lipsa sentimentelor față de copiii lor lasă în cei mici un gol adânc pe care aceștia se vor chinui întreaga viață să îl umple. Ei vor fi creduli și nevoiași și vor căuta salvatori senzuali nu doar în viața aceasta scurtă, ci și după ea. Și vor fi ademeniți de dumnezeul senzual și afectuos al plăcerii nevinovate. Trupul voluptos al femeii care te apucă cu mâinile delicate de mădulare și te sărută după ureche contra cost pare a fi leacul insuficienței tale. Singura experiență care te mai mișcă și te face să tremuri este o amăgire, în realitate femeia plătită se scârbește te tine și ulterior de toți bărbații.

Este indicat să conștientizezi greșeala părinților tăi atât timp cât luciditatea nu îți afectează iubirea sinceră pe care le-o porți, altfel cum ai putea să crești? Dacă iubirea ta nu este îndeajuns de puternică încât să îi ierți pentru necazul pe care ți l-au pricinuit roagă-te să nu îți dai seama de adevăr niciodată. Realizând răul făcut frustrarea te va urmări toată viața și mânia te va distruge. Peste toate acestea ea va provoca durere familiei tale pe care o va dezbinda, apoi urmașilor ei și tot așa. Lanțul va fi rupt în ziua în care Mă voi îndura și îl voi trezi pe unul, care Îmi va întoarce favorul și îi va cruța pe toți.

Oamenii pe care nu îi poți ierta cu adevărat te întunecă, nu prin voia lor, ci prin neputința ta de a lăsa trecutul și a înainta.

În vasta măreție a creației Mele trăiesc ființe independente și ființe judecate. Forma finală a Universului are nevoie de ambele extreme ca să existe, dacă analizăm situația dintr-o perspectivă a separării, deci a formelor care interacționează în interiorul ei și nu ca sistem de viață integral.

Pentru mai multă claritate cu privire la ce înseamnă o ființă independentă și una judecată am pregătit un exemplu. Menționez faptul că ființa judecată nu reprezintă o formă de viață care a fost judecată de divinitate pentru faptele ei rele. Adevărul este pe cât de profund pe atât de simplu:

Imaginează-ți un tânăr care se află într-o sală de sport. El se antrenează pentru următorul concurs de dansuri. Se gândește cu emoție la evenimentul care se apropie și stabilește mișcările pe care vrea să le ducă la perfecțiune exersând. În următoarea secundă își ia poziția de început, pornește muzica și începe să își miște picioarele pe un ritm din ce în ce mai rapid. Tânărul execută un dans numit Shuffle, care lasă spectatorii cu gura căscată atunci când îl prezintă.

Întrebare: ce fac picioarele lui atât de bine antrenate? Acestea execută fără drept de opinie mișcările pe care capul le-a stabilit și prin urmare picioarele, metaforic vorbind, simbolizează acele ființe judecate a căror menire este să ducă la îndeplinire ceea ce capul, care simbolizează ființa desăvârșită, a decis.

Pot picioarele să se opună zicând:

- Ordinele tale sunt din ce în ce mai greu de urmat. Noi suntem nevoite să mergem acolo unde ne spui să mergem, iar acum ne ceri să repetăm un set de mișcări spontane fără a le cunoaște măcar scopul? De această dată vom refuza să te servim!

Dat fiind faptul că un asemenea scenariu e cel puțin absurd putem înțelege că această categorie reprezintă o formă judecată, care înseamnă că nu are drept de opinie din motive pur naturale și altele cunoscute numai de Mine.

Ești genial! Cum ar putea cineva vreodată să extragă asemenea informații prețioase analizând un simplu dans. Nu încetezi să mă uimești cu înțelepciunea Ta ciudată.

În ultimul timp am simțit din ce în ce mai intens dorința de a prezenta partea întunecată a destinului sufletesc, în mod explicit, fără menajamente. Vreau să las în urmă un material de real folos pentru spiritele mature care renunță la jucării și spun lucrurilor pe nume. Am înțeles din explicațiile anterioare faptul că Dumnezeu nu judecă, ci toată suferința pe care o resimte sufletul în viața de după este provocată de alegerile lui din timpul vieții terestre și că

niciunul nu este trimis în iad deoarece nu există un loc numit iad. El, sufletul, este iadul său sau Paradisul, indiferent de condițiile exterioare în care trăiește.

Mai bine intri în Împărăția lui Dumnezeu, adică în starea de pace și beatitudine, rănit ori târându-te pe coate, decât să nu intri deloc. Această afirmație te pune serios pe gânduri, de aici reiese faptul că programul de corecție și calitatea multitudinii de experiențe viitoare de natură fizică sau spirituală sunt neînchipuit de dure. Dacă Dumnezeu este bun și iubitor aș vrea să știu cine ține acele suflete captive în condiții dramatice și cât durează o etapă cenușie?

Prezintă Te rog în detaliu starea unui suflet rău, care înseamnă format strâmb. Cu ajutorul imaginii prezentate ne vom strădui să ne revizuim comportamentul. Nu frica ne apropie de Dumnezeu, conștientizarea o face, de aceea oamenii predispuși la a se înspăimânta din cauza imaginilor descrise sunt cei care nu vor ajunge până aici cu cititul deoarece nu obișnuiesc să aprofundeze nimic; ei nu gustă miezul, se mulțumesc doar cu coaja.

Alberto, sufletele primesc mii de șanse ca să se îndrepte, spre binele lor veșnic, aici pe Pământ. Majoritatea dintre ele se întorc în trup, nu doar o dată, ca să trăiască viața din nou, din pruncie și până la bătrânețe. Cu toate acestea șansele sunt neobservate, irosite sau ignorate, iar iubirea se îndură și face în așa fel încât să le plaseze în situații favorabile dezvoltării libere.

Aștept totuși să renunți la menajamente pentru a putea dezvolta subiectul.

Un suflet condamnat de sine însuși prin faptele pur egoiste și rănirea semenilor, acel tip de suflet care a coborât într-atât încât nu mai regretă răul pe care îl săvârșește din poftă de răzbunare și nu de nevoie, fiindcă există o diferență uriașă între cele două situații, se naște în lumile mai sărace în ceea ce privește natura. Aceste lumi sunt corpuri cerești sau planete locuite pe care condițiile de viață sunt teribile și în care moartea nu este o soluție de izbăvire. În primul rând din cauză că omul care trăiește acolo nu își poate provoca moartea de unul singur, iar dacă și-ar provoca-o prin metode inteligente, adică fiind ajutat, el doar și-ar înrăutăți situația.

În ce constă înrăutățirea unei situații de viață deplorabile?

În faptul că nefericitul s-ar naște din nou în aceeași lume sau în altele mai întunecate și ar fi mai bolnav.

De ce se întâmplă astfel? Deoarece cu fiecare încercare de a se autodistruge omul își mutilează sufletul. Mutilarea sufletului

constă în distrugerea organelor receptoare care îl leagă de spiritul său. Spiritul lăuntric este unica poartă de evadare, care în timp s-a micșorat considerabil. Doar prin intermediul spiritului ar putea, deși spiritul îi este străin sufletului, să recepționeze impulsurile ghizilor spirituali care îl asistă.

Să luăm ca exemplu o lume înghețată, un corp ceresc mai mic decât al vostru, ca dimensiune, care cândva a reprezentat o lume complexă, căreia i-a trecut timpul și care și-a îndeplinit menirea. La prima vedere această lume reprezintă un bolovan sterp lipsit de vegetație sau de orice ființă vie, care plutește fără utilitate în spațiul nesfârșit al Cosmosului. În crăpăturile bolovanului sferic trăiesc însă ființe umane pe jumătate animal, de circa șaizeci de centimetri înălțime, cu burți umflate și expresii ciudate pe fețe.

Ele nu dețin un sistem de vorbire, scot niște sunete nearticulate, iar inteligența lor este inferioară față de cea a maimuțelor de pe Pământ. Singura sursă de căldură pe care o au sunt gazele intestinale pe care le eliberează în interiorul grotelor înghesuite în care își petrec existența, gaze care nu permit aerului cristalizat să pătrundă înăuntru. Aceste grote au forma unor ouă poziționate vertical, cu intrările aflate în partea de jos. Ca sursă de lumină își folosesc ochii fluorescenți.

Pe suprafața bolovanului nu rezistă nicio ființă carnală, din cauză că acolo nu există atmosferă. În zonele mai joase, cum ar fi fundul craterelor, se formează o pânză de ceață care umezește solul. Căldura din ouăle de locuit atrage umezeala care pătrunde prin stratul gros de câțiva metri și formează o mazăgă care oxigenează micile grote. Dacă ar putea umbla pe suprafața corpului ceresc oamenii animal ar merge cu capetele aplecate la sol, ca să respire, precum merg oile și vacile pe câmpiile verzi ale Pământului cu capul la firul ierbii ca să pască. Aici stratul sărăcăcios de aer respirabil nu se ridică mai mult de zece centimetri deasupra solului.

Pentru un naturalist convins aceste ființe capătă o conotație de bacterii care se formează pe corpul planetar în urma potrivirii incredibile a unor elemente naturale, precum crește mușchiul pe scoarța copacului, dar nu este așa. Oamenii animal au fost creați de Mine și puși ca să trăiască acolo în aceeași manieră precum a fost creat omul care s-a trezit în Paradisul terestru.

Viața omului animal durează între paisprezece și șaisprezece ani pământești. Durata scurtă se datorează insuficienței alimentare. Unica lui sursă de hrană constă în niște rădăcini lemnoase care se aseamănă cu gulia, care se formează în sol din scoarța

putrezită a copacilor îngropați de mii de ani.

Analizând imaginea descrisă realizez că viața de cârțiță este o viață paradisiacă. Am răsuflat ușurat la aflarea veștii că acolo viața durează cel mult șaisprezece ani!

O viață fizică durează până la șaisprezece ani, însă sufletele retrăiesc acea viață de sute de ori, în funcție de caz. Căci după erodarea prematură a formei sufletul primește alta și nu se naște prea departe de locul în care și-a petrecut existența anterioară.

Aceste vieți inutile, așa cum le-ai numit în gând acum, ajută sufletele să se unească cu spiritul interior. Ele sunt condițiile de viață în care sunt repartizate acele suflete care nu reușesc să se formeze pe Pământ nici într-o mie de vieți. Privindu-le poți recunoaște foști domnitori, regi și tirani, preoți din conducere, femei care și-au petrecut viețile incitând bărbați, tați nenorociți și așa mai departe. Fiecare suflet este ținut în captivitate de către spiritul propriu, care nu are capacitatea de a își reda libertatea de la sine însuși.

Pe durata corecției sufletele egoiste se detașează de mândrie și de obsesia de a controla căpătată în timpul vieții terestre și se smeresc în asemenea măsură încât existența într-un vierme care trăiește pe o scoarță reprezintă cel mai de preț dar dumnezeiesc. Însă dorința lor nu este realistă și realizabilă deoarece acestea nu mai pot deveni viermi, ci sunt așteptate ca suflete desăvârșite chiar dacă formarea va dura un infinit de ani.

Sufletele condamnate prin faptele lor, chiar dacă într-un final se vor curăța și vor fi primite la masă, nu vor fi niciodată suflete pure, doar suflete reparate, asemeni unei haine peticite. Și chiar dacă nu voi face diferență între voi și nimeni nu le va reproșa în veci trecutul, ele vor purta semnul rușinii la care nu vor dori să renunțe din respect și iubire pentru semenii cărora le-au provocat atâta durere.

Cândva, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, veți sta la aceeași masă împreună cu Mine, împărat și slugă, tiran și supus, criminal sau victimă, și Mă veți adora în aceeași măsură. Eu v-am salvat cu propriul Meu sânge, în așa fel încât să nu vă iau libertatea.

Evident, nu te poți duce cu materialul revelat, care, repet, nu reprezintă o noutate în lumea voastră, ca să atenționezi oamenii cu privire la soarta la care se condamnă în inconștiența de zi cu zi. Au mai gustat și alți trimiși din acest pahar dar nu au obținut un rezultat pozitiv.

În primul rând cei cărora le vei povesti viziunea vor râde de

tine. Dacă vei insista te vor considera periculos și te vor închide sau ucide. Ei vor construi argumente inteligente prin care îți vor dezonora relatarea și îți vor da și mai multă încredere.

În al doilea rând, dacă te vor crede, le vei limita libertatea, pentru că ei ar deveni mai buni prin intermediul fricii și nu prin alegere conștientă. Astfel le vei pricinui mai mult rău decât bine și nu îți vei putea repara greșeala în veci.

Este mai mult decât suficientă apariția materialului pe care căutătorul sincer îl va întâlni la un moment dat, îl va citi, adora și asimila. Acum, dat fiind faptul că ați cunoscut calea binelui, fie că o alegeți ori că o respingeți, să ne întoarcem la viețile voastre perfecte.

Avem nevoie de timp pentru a digera informația. Reflectând la imaginea prezentată îmi dau seama că altfel nu are cum să fie. Încerc totuși să decid dacă cunoașterea este un dar ori un blestem. Eu cunosc mulți oameni fericiți în somnul lor și mă întreb dacă ar fi mai bine pentru noi să nu cunoaștem nimic.

Oamenii animal își amintesc faptul că au trăit pe Pământ?

La nivel spiritual știu totul de la început, la nivel carnal însă ei nu cunosc mai mult decât un animal. Nivelul lor de conștientizare este inexistent și prin urmare trăiesc mai mult instinctiv.

Aceasta este prea de tot, îi aud acum pe unii gândind, care se agățau de materialul tău cu scopul de a își îmbunătăți imaginea. Unele idei reflectă situația actuală, dar din când în când autorul pierde contactul cu realitatea și scrie mai mult fantasmagoric.

Mintii îi este imposibil să accepte idei de genul acesta. Poate incapacitatea de a asimila mai mult a fost stabilită din concepție.

Te înșeli nespun dacă consideri că Eu am creat omul pentru a îl privi cum cade și se ridică doar ca să cadă iar. Chiar mintea te poate ajuta să înțelegi faptul că imaginea descrisă este adevărul limpede. Analizează natura și trage singur concluzia!

Ce spui despre cârțiță sau rămă, există ele cu adevărat pentru simplul fapt că le-ai văzut ori că ai învățat despre ele? Cât de absurd este ca pe o planetă cu condiții prielnice de viață, în care poți sta în pielea goală la soare, la umbră sau în ploaie, în care poți inhala oxigenul fără a depune eforturi și te poți înfrupta cu fructe dulci și hrănitoare la tot pasul, să îți petreci existența sub pământul întunecos și rece? Dacă ți-aș fi povestit despre aceste vietăți în alt context M-ai fi trimis la plimbare.

Ai crede dacă ți-aș spune că găurile provocate de meteoriții care lovesc corpurile planetare aparent întâmplător creează un sistem perfect de receptoare prin care sateliții naturali captează

câmpul magnetic al planetelor părinte iar în felul acesta rămân legate de ele? Acele cratere au rol de ecrane reflectante cu formă paraboloidă, care comunică cu planeta principală.

Mi-ai luminat viața în câteva cuvinte!

Eu vă spun adevărul ca să vă lărgesc viziunea și să vă ajut în drumul pe care îl mai aveți de străbătut, așa cum procedează un prieten, nu ca să vă fac temători și să vă forțez să Mă venerați. Eu pot fi un om obișnuit ca și voi, nu sunt o zeitate. Spiritul iubirii este ascuns în toate ființele, pentru a se revela oamenilor cerului Dumnezeu capătă o formă umană, apoi se îndepărtează o vreme și revine la ei în alte târâmuri și timpuri pentru a îi ghida.

Faptul că sunteți interesați de cunoașterea aspectelor spirituale ale vieții vă garantează intrarea într-o lume mai blândă, în care nu există plânsete. Mențineți-vă claritatea și încercați să vă auziți inimile. Mostrați-le dacă sunt tot timpul nemulțumite și nu vorbesc ceea ce trebuie.

Cum să îți mustri inima și să o pui la zid atât timp cât inima spirituală este chiar esența sufletului care ești? Prin identificarea cu spiritul lăuntric care atunci când este lăsat pătrunde în tine și face ordine, adică reglează distribuția haotică a energiei vitale în trup. Bătăliile nesfârșite care au loc în mintea ta, gândurile de răzbunare, toate acestea, oricât i s-ar părea inimii tale de drepte sunt otrava care o îmbolnăvește.

Imaginea omului animal nu reprezintă o noutate pentru omul treaz, nici o idee îndrăzneță sau absurdă. Și pe Pământ ați trăit în mod asemănător. Prin îndurarea divină oamenii și-au construit condițiile actuale. Studiați materialul, probați fiecare informație cu realitatea științifică și vă veți lumina.

Nu credeți nimic pur și simplu, nici nu vă închideți mintea ca astfel să bateți pasul pe loc. Îndrăzniți mai mult, visați mai intens. Răbdați greul cu dragoste în inimă și țineți răul la distanță prin înțelepciune, ceea ce înseamnă să îi retezați posibilitatea de a se manifesta în viețile voastre prin voi și prin ceilalți. Detestați răul dar nu urâți răufăcătorul, pe omul interior al trupului pierdut să îl iubiți. Căci în interiorul fiecărei ființe rudimentare Mă aflu Eu, gata să încolțesc și să devin din sămbure un vlăstar, apoi o livadă întregă și în final o împărăție.

Dacă partenerul tău s-a plictisit de tine elimină-l din viața ta și bucură-te în continuare. Dacă șeful te jignește pentru funcția ta inferioară realizează faptul că șeful tău este doar un angajat. Aceasta este deja o povară și totodată pedeapsa pentru imaturitatea și obrăznicia dovedite și nu își va putea îmbunătăți soarta.

Cu cât te identifici mai puțin cu imaginea de sine, care constă în numele tău, starea civilă, poziția profesională, statutul financiar, răutățile lumii te vor durea mai puțin. Numai prin abandon vei reuși să îți supui mintea și treptat să devii stăpânul tău.

Mintea este asemeni unui câine de luptă care nu te ascultă și care dacă nu ești atent te atacă și pe tine. Scopul tău ca stăpân nerecunoscut este să o supui. Atunci ea se va apropia de tine, va sta la picioarele tale așteptând noi ordine și te va păzi de toate pericolele.

Oamenii pe care îi vezi la televizor, pe internet sau pe stradă, sunt sclavii minții lor care le cauzează neplăcere. Toate acțiunile omului prizonier au la bază îmblânzirea tiranului ascuns. Mintea îi rănește orgoliul, îl face nemulțumit și îi transmite idei de răzbunare, cărora sufletul neputincios i se supune, acționează, apoi suportă consecințele.

Cu cât te identifici mai puțin cu imaginea de sine cu atât te doare mai puțin. Tu nu ești frizer, ospătar, constructor, șofer sau vânzător, ești un spirit luminos care a ales să practice o meserie umană pentru un timp limitat, din nevoi pur naturale, pentru a își îndeplini obiectivele spirituale. Tu pentru Mine ești mai important decât toți directorii, împreună cu bancherii și președinții țărilor din toate timpurile.

Dacă ai un gram de voință și te dedici poți străluci și singur. Lumea poate fi cucerită și fără pile, fără o moștenire generoasă sau un partener perfect. Orice avantaj ai enumera aici îți îngreunează de fapt procesul minunat al desăvârșirii. Adevărat îți spun că dacă ți-ai reîntâlni angajatorul, patronul companiei sau președintele statului în ziua în care aceștia își vor fi dezvoltat o gândire independentă, întâlnirea ar avea loc peste un milion de ani și nici atunci.

Care este motivul staturii scunde a omului animal?

Motivul este adaptarea organismului la temperatura scăzută la care e nevoit să reziste. În timp membrele se apropie de corp pentru a se feri de degerături. La fel se întâmplă pe Pământ, pe meleagurile înghețate ale Siberiei, unde calul yakut are picioare scurte.

Al doilea motiv este mai evident decât primul și anume faptul că acei oameni trăiesc pe o planetă mai mică decât Pământul, în ceea ce privește dimensiunea. Cu cât corpul gazdă este mai mic cu atât ființele care trăiesc pe el, împreună cu vegetația, sunt mai mici. Un om care locuiește pe o planetă uriașă poate atinge înălțimea unei clădiri înalte de pe Pământ, dar el nu își va cunoaște

statura atât timp cât elementele din jur sunt direct proporționale cu dimensiunea sa.

Astăzi mulți consideră inutil cititul, convinși dar că o imagine redată la rezoluție înaltă face cât o mie de cuvinte. O, emoția pe care ți-o transmite escaladarea unui vârf de munte, vâslitul pe fluviu, mirosul pădurii pe timp ploios, norii care ascund stâncile, reprezintă tot, dar nu este așa. Conținutul spiritual îți resuscitează sufletul ca să poți contempla toate frumusețile enumerate. Adevărul asimilat îți folosește pentru eternitate, în vreme ce materia se pierde împreună cu memoria ta și cu toată faima.

Îmi amintesc perioada în care m-am detașat mental de prima identitate lumească și am trăit acea senzație magnifică. Pe atunci cunoscuții puneau la îndoială descoperirile mele și considerau că dezamăgirea m-a făcut să îmi pierd judecata. Habar nu aveau că ceea ce numeau nebunie avea să fie cea mai limpede perioadă din viața mea de om și cea mai frumoasă. Cuvântul lăuntric care îmi sătura ființa mă determina să îmi dezvolt o gândire profundă, iar inima îmi bătea până în ultimul cer.

O, lume, mi-aș da viața ca să guști din siropul vieții spirituale și să intri în posesia comorii tale! Te iubesc, chiar dacă rostesc un simplu cuvânt, chiar dacă în unele zile stau singur și plâng, eu las trecutul în spate. În ciuda eșecurilor mele și a greșelilor repetate sunt exemplul perfect al vieții curate, pe care dacă îl urmezi vei cuceri cele mai înalte culmi fără dar și poate.

Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că nu am nevoie de mai multă putere pe perioada de timp în care voi lucra pe Pământ. În amărăciunea mea teribilă m-aș fi folosit de ea ca să îmi câștig drepturile și să Te fac cunoscut.

Dacă mi Te-ai fi descoperit printr-un miracol senzațional aș fi umblat în lumea largă ca să îl povestesc oamenilor care nu m-ar fi crezut, iar mânia m-ar fi adus la disperare și i-aș fi urât. Astfel am devenit liber de lume, iertând.

Sfârșitul Documentului V